

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – postępowanie wszczęte przez Società Immobiliare Al Bosco Srl

(Sprawa C-379/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych – Określony w prawie państwa wezwanego termin na wykonanie postanowienia o zajęciu zabezpieczającym – Możliwość zastosowania tego terminu do tytułu uprawniającego do zajęcia zabezpieczającego wydanego w innym państwie członkowskim, którego wykonalność została stwierdzona w państwie wezwanym]

(2018/C 436/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strona w postępowaniu głównym

Società Immobiliare Al Bosco Srl

Sentencja

Artykuł 38 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by przepis prawa krajowego taki jak przepis sporny w postępowaniu głównym, przewidujący zastosowanie terminu na wykonanie postanowienia o zajęciu zabezpieczającym, znajdował zastosowanie do postanowienia o zajęciu zabezpieczającym wydanego w innym państwie członkowskim i wykonalnego w wezwanym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 4 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Doeel Uvoz-Izvoz Skopje Link Logistic N&N/ Budapest Rendőrfőkapitánya

(Sprawa C-384/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Transport drogowy – Postanowienia podatkowe – Dyrektywa 1999/62/WE – Pobieranie opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe – Opłata za przejazd – Obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji – Grzywna ryczałtowa – Zasada proporcjonalności – Bezpośrednie stosowanie dyrektywy)

(2018/C 436/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Doeel Uvoz-Izvoz Skopje Link Logistic N&N

Strona przeciwna: Budapest Rendőrfőkapitánya

Sentencja

Nie można uznać, że wymóg proporcjonalności przewidziany w art. 9a dyrektywy 1999/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/76/UE z dnia 27 września 2011 r. ma skutek bezpośredni.

Sąd krajowy powinien, zgodnie z ciążącym na nim obowiązkiem podjęcia wszelkich właściwych środków ogólnych lub szczególnych w celu zapewnienia wykonania tego przepisu, dokonać wykładni prawa krajowego w sposób zgodny z tym przepisem lub, jeżeli taka wykładnia zgodna nie jest możliwa, odstąpić od stosowania wszelkiego przepisu krajowego, w sytuacji gdy jego zastosowanie w okolicznościach danej sprawy miałooby prowadzić do rezultatu sprzecznego z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 4 października 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Francuska

(Sprawa C-416/17) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuły 49 i 63 oraz art. 267 akapit trzeci TFUE – Opodatkowanie kaskadowe – Odmienne traktowanie w zależności od państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma spółka pośrednio zależna – Zwrot nienależnie pobranej zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych – Wymogi dotyczące dowodów uzasadniających taki zwrot – Ograniczenie uprawnienia do zwrotu – Dyskryminacja – Sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji – Obowiązek przedstawienia pytań prejudycjalnych)

(2018/C 436/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: E. de Moustier, A. Alidière i D. Colas, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odmawiając uwzględnienia, przy obliczaniu zwrotu zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych zapłaconego przez spółkę będącą rezydentem z tytułu dywidend wypłaconych przez spółkę niebędącą rezydentem za pośrednictwem spółki zależnej niebędącej rezydentem, podatku poniesionego przez tę drugą spółkę od zysków leżących u podstaw tych dywidend, mimo że krajowy mechanizm zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu w wymiarze ekonomicznym pozwala, w przypadku całkowicie wewnętrznego łańcucha udziałów, na neutralizowanie opodatkowania dywidend wypłacanych przez spółkę na każdym szczeblu tego łańcucha uczestnictwa, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 i 63 TFUE.
- 2) Poprzez zaniechanie wystąpienia przez Conseil d'État (rada stanu, Francja) do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ramach procedury przewidzianej w art. 267 akapit trzeci TFUE w celu określenia, czy należało odmówić uwzględnienia, przy obliczaniu zwrotu zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych zapłaconego przez spółkę będącą rezydentem z tytułu dywidend wypłaconych przez spółkę niebędącą rezydentem za pośrednictwem spółki zależnej niebędącej rezydentem, opodatkowania poniesionego przez tę drugą spółkę od zysków leżących u podstaw tych dywidend, chociaż wykładnia przepisów prawa Unii, jaką Conseil d'État (rada stanu) przyjęła w wyrokach z dnia 10 grudnia 2012 r., Rhodia (FR:CESSR:2012:317074.20121210), i z dnia 10 grudnia 2012 r., Accor (FR:CESSR:2012:317075.20121210), nie jest tak oczywista, że nie pozostawia miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 267 akapit trzeci TFUE.